

Phần 9

Chương 41 Muốn Hôn Cô Một Cái

Trần Tấn Nhiên nghe thấy Y Lan đưa ra một lý do vụng về cho có lệ như vậy với mình, anh không khỏi khổ sở cười một tiếng: “Y Lan, đổi lại em là anh, em có tin hay không?”

Sự châm chọc lẫn khinh thường nơi đáy mắt anh đã làm thương tổn Y Lan thật sâu. Y Lan chợt cười khẽ, ngẩng đầu lên đầy vẻ kiêu ngạo: “Chuyện cho tới bây giờ thì em đã hiểu rồi. Lúc này trong lòng anh sợ là đã không còn có em nữa rồi, hoặc nói một câu cho rõ ràng hơn chính là, anh đã thích Ương Ương rồi, có đúng hay không?”

“Y Lan, em không cần phải đổi chủ đề...”

Nụ cười của Y Lan càng sâu hơn, “Thật đấy, hiện giờ em đang nói với anh rất thật lòng.”

Trần Tấn Nhiên trợn to hai mắt, thế là thế nào, câu nói trước của Y Lan chẳng lẽ lại không phải là lời nói thật hay sao?

Y Lan mặc dù đáy lòng đang đau nhức đến lợi hại, nhưng cô càng ngẩng cao đầu đầy vẻ kiêu ngạo hơn: “Quả thực em không chút ưa thích Ương Ương, không ưa cái cô bộ dạng nũng nịu yếu điệu đó của cô ta! Em không thích cô ta chiếm cứ lấy anh, không thích cô ta chắn ngang ở giữa anh và em như vậy!”

Y Lan cười lên một tiếng nghe thật buồn bã: “Đúng vậy! Chính em đã cố ý tìm cô ta để gây phiền toái! Chính em là người đã ra tay trước, cô ta phản kháng lại, lỡ tay đẩy em xuống bên dưới. Dĩ nhiên là em sẽ không để cho cô ta chiếm được tiện nghi như vậy, cho nên cũng kéo cô ta đi xuống theo. Em biết cô ta mang thai... Em chỉ nghĩ rằng, nếu như không còn đứa trẻ nữa, thì chuyện giữa cô ta và anh sẽ không còn có khả năng...”

“Trần Y Lan!” Trần Tấn Nhiên lập tức cắt ngang lời của Y Lan. Trên mặt của Trần Tấn Nhiên lộ rõ vẻ không dám tin nhìn lại cô: “Trần Y Lan, em đã thay đổi trở nên ác độc từ bao giờ vậy?”

“Em ác độc ư? Em trở nên như vậy chính là do đã bị anh bức ra mà thôi! Anh Tấn Nhiên, mặc dù em yêu anh, em yêu anh, yêu đến sắp nổi điên, nhưng mà, em vẫn muốn phải nói rõ cho anh biết, em coi thường anh! Vì ngay cả trái tim của mình mà anh cũng không nhìn thấy rõ, ngay cả mình thích người nào cũng không biết. Chuyện em và Ương Ương náo loạn thành như bây giờ, hai đứa con của hai người chúng ta đều bị chết, nguyên do cũng chính là vì anh! Chính bởi vì anh đã đung đưa không chừng, cho nên chính anh mới là người

khởi xướng ra chuyện này! Trần Tấn Nhiên, đáng đời anh! Đây là báo ứng mà anh phải nhận! Hai đứa con của anh chết là đáng đời...”

“Trần Y Lan!” Trần Tấn Nhiên giơ tay lên, một cái bạt tai liền quăng ra ngoài. Đôi mắt của Trần Tấn Nhiên nhìn Y Lan như muốn nứt ra: “Anh thật không thể nào ngờ được rằng, người con gái Trần Y Lan mà anh yêu thích, một cô gái nhỏ thiện lương đơn thuần ngày nào, vậy mà lại có thể biến thành như bây giờ!”

Y Lan lão đảo lúi lại sau một bước. Cô nhẹ nhàng che lấy mặt của mình, trong ánh mắt lạnh lạnh lúc này ẩn chứa một nỗi tuyệt vọng vô biên. Y Lan nhẹ nhàng cười lên một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng: “Anh Tấn Nhiên, bắt đầu từ bây giờ, em sẽ không để cho mình còn yêu anh nữa...”

Y Lan xoay người: “Em cũng sẽ không ép buộc anh phải lấy em nữa! Em cũng không bao giờ còn quấy rầy anh và Ương Ương nữa! Trần Y Lan này, cũng không phải là người không có ai muốn, cũng không phải là người không có ai thèm lấy. Em đã phải nhân nhượng để cầu toàn, lần thứ nhất, lần thứ hai... như vậy là quá đủ rồi, tuyệt đối sẽ không để cho mình còn bị té nhào ở trên người anh xuống một lần nữa!”

Y Lan gượng cười, một nụ cười xinh đẹp và đầy thống khổ. Trần Tấn Nhiên nhìn cô đi ra ngoài, nhìn theo bóng dáng của cô, rốt cục đã biến mất ở trước mắt mình. Cũng chẳng biết tại sao, lúc này trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác lạnh lẽo không nói ra được! Ương Ương đi rồi, Y Lan cũng đi rồi...

Anh không còn gì nữa cả, cái gì cũng đã bị mất hết. Anh triệt triệt để để biến thành một người cô đơn.

Ương Ương đã từng nói là cô thích anh, nhưng đến bây giờ, cô quyết tuyệt muốn ly hôn với anh, ở cùng một chỗ với người đàn ông khác. Y Lan cũng đã từng nói thương anh, không phải là anh sẽ không lấy làm chồng. Nhưng đến bây giờ, cô cũng đã nói, sẽ không bao giờ còn để cho mình tiếp tục thích anh nữa.

Trần Tấn Nhiên cười khổ một tiếng, xoay người, một quyền nện ở trên cây khô. Ai nói phụ nữ là người si tình nhất? Con mẹ nó, phải nói, cõi đời này dễ dàng thay đổi nhất chính là phụ nữ!

“Em cứ ăn từ từ thôi, nhóc ơi! Không có người nào giành với em đâu!”

Tư Dận liếc mắt nhìn Ương Ương ăn ngấu nghiến như hổ đói, vẻ bất đắc dĩ. Anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô: “Nhìn một chút xem, cái nhà họ Trần này thật là đáng sợ! Cô nhóc của anh chỉ đi có mấy ngày thôi mà đã bị hành hạ cho thành như thế này đây, đến cơm cũng không cho ăn no...”

Ương Ương mãnh liệt trợn trắng mắt, trong miệng vẫn còn ngậm một sợi mì dài, gặm nhẹ một câu mơ hồ không rõ: “Tur Dận, anh cầm cái miệng lại cho em!”

Tur Dận chảy nước mắt, cô nhóc này mới đi có mấy ngày mà đã biết mắng chửi người khác rồi!

Rốt cục đợi đến khi người nào đó đã ăn đến tròn bụng, Tur Dận mới nhìn sang cô đây sự hiếu kỳ, hỏi một câu: “Thế nào mà em lại đói đến thành như vậy?”

“Nhìn thấy mặt đã chán ghét, cho nên ăn không trôi, không thấy đói bụng.”

Lời nói của Ương Ương vừa ra khỏi miệng, người nào đó lập tức nở một nụ cười tựa như một bông Cúc đại đóa, miệng cũng kéo dài thành hình trái tim: “Vây bây giờ em ăn tới ba chén, có phải là nói rõ rằng anh là người rất tốt hay không. Em nhìn thấy anh lại thấy có khẩu vị ăn là tốt rồi!”

Ương Ương lại trợn trắng mắt lần nữa, “Thôi xin anh đi, trừ anh ra, em nhìn thấy ai cũng đều có khẩu vị rất tốt, có được hay không?”

Người nào đó bất kể, vẫn cực kỳ vui mừng, vui vẻ tính tiền, tự cho mình ôm lấy cô gái nào đó đi ra ngoài bộ dạng như điều võ dương oai: “Đi thôi, đi về nhà!”

“Này, Tur Dận, anh buông ngay móng vuốt của anh ra có được hay không?”

Ương Ương dùng sức đẩy móng vuốt của người nào đó ra, nhưng không ngờ người này lại không chịu buông tay. Đến cuối cùng, lại còn mặt dày mày dạn tiến tới, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của con gái nhà người ta. Ương Ương vung ra một cái tát: “Tur Dận, tối nay không cho phép anh tiến vào trong nhà!”

Người nào đó lại một lần nữa rơi lệ, cô gái nhỏ, ngài đang ở nhờ trong nhà của tôi đây! Ổn ào một hồi, rốt cục cả hai đều lên xe rất êm đẹp. Tur Dận vừa lái xe, vừa nhìn Ương Ương đang lim dim. Cô nhóc này, ở tại nhà họ Trần có mấy ngày qua, thật sự đã bị hành hạ không nhẹ. Chẳng những cơm không thể ăn no, ngay cả chuyện ngủ, sợ là cô nhóc này cũng phải lo lắng đề phòng.

Tur Dận lấy ra một tấm thảm nhỏ đắp lên cho cô. Ương Ương ngủ ngã trái ngã phải, nhìn dáng vẻ ngủ của cô, thật sự là làm cho người ta phải đau lòng. Tur Dận liền kéo Ương Ương qua, để cho cô nằm ở trong ngực của mình. Người con gái nào đó hết sức đơn thuần vẫn tiếp tục ngủ say, hoàn toàn không hề cảm nhận được người nào đó đã phải “Dụng tâm lương khổ”!⁽¹⁾

Cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn nằm ở trên bụng của anh, lúc này hơi thở của cô gái nhỏ đã kích thích nơi nào đó của anh. Người nào đó khước miệng từng chút từng chút toét ra một nụ cười chan chứa... Anh chỉ tưởng tượng, chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Nếu như hiện tại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, anh mà có điều gì khiếm nhã với cô nhóc này, nhất định cô sẽ xé anh ra mà ăn tươi nuốt sống...

Kết hôn đi, kết hôn, kết hôn xong thì sẽ có thể quang minh chính đại kết thúc chuyện ở riêng, sẽ được ngủ chung ở trong cùng một gian phòng, được quang minh chính đại ôm cô gái của mình, được hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, được vuốt ve cô một cái...

Cắt! Cần phải chuyên tâm lái xe, không nên có những ý nghĩ kỳ quái kia, nếu không để xảy ra tai nạn xe cộ thì có thể nguy rồi. Hiện tại còn chưa được hôn lên gương mặt kia một lần, thì chết cũng không thể nào đi uống trà cùng với Diêm vương gia được.

Vừa quay đầu lại, anh nhìn cô gái nhỏ của mình đang ngủ say sưa, dáng vẻ đầy sự ngây ngốc. Chỉ có điều, bộ dáng ngủ này của cô, thật sự đã làm cho người ta nhìn mà cảm thấy trong lòng thực sự yêu thương, không nở.

Tư Dận ôm Ương Ương xuống xe, sau đó đi lên lầu, mở cửa, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng anh vẫn đặt Ương Ương ở trong phòng ngủ của mình. Cởi chiếc áo khoác ra cho cô, tháo đôi giày của cô ra, ánh mắt đảo một vòng thật nhanh ở trước ngực cô. Ặc... 34c?

Trái tim nhỏ của anh bỗng nảy lên, đập mạnh thình thịch thình thịch, nhưng anh vẫn liều mạng kiềm chế lại, đắp chăn cho cô, không dám tiếp tục ở lại nữa.

Ương Ương ngủ một giấc cực kỳ sâu, bộ dạng có vẻ rất hài lòng. Tư Dận nhìn cô hồi lâu, cuối cùng anh vẫn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên trán của cô, xoay người đi ra khỏi gian phòng.

Rốt cuộc, Trần Tấn Nhiên cũng đã ký lên bản thỏa thuận ly hôn. Ương Ương tự mình đi đến Singapore một chuyến. Cũng không biết cô đã nói những gì với ông cụ Trần, chỉ biết tâm trạng của lão gia vẫn rất bình tĩnh, cũng không bị phát bệnh. Trần Y Lan đi sang nước Mỹ xa xôi, chưa từng trở lại trong nước dù chỉ một lần...

Nguyễn Duy Đông và Tô Tô cứ tan tan hợp hợp, tiếp tục trải qua cuộc sống gia đình tạm ổn, mà Tư Dận...

Cuối cùng anh vẫn bị cha của mình ép buộc phải cưới một thiên kim tiêu thư, có gia thế trong sạch và môn đăng hộ đối.

Suốt cả một đêm trước lễ kết hôn, Tư Dận cứ đứng ở dưới căn phòng của tòa lâu mà Ương Ương mới dọn đến. Chỉ cần cô đi ra ngoài liếc anh một cái, chỉ cần cô nguyện ý đi cùng với anh, anh sẽ buông bỏ xuống hết thảy, sẽ cùng cô rời đi khỏi cái thành phố này.

Nhưng mà ánh sáng ngọn đèn trong phòng của cô rất nhanh liền trở nên tối đen. Suốt cả đêm đó cũng không hề sáng lên một lần.

Ương Ương không đi xuống lầu, nhưng cô đứng ở trên sàn nhà, ản núp phía sau rèm cửa sổ, len lén nhìn Tư Dân.

Anh đứng cả đêm, cô khóc cả đêm.

Không phải là bởi vì yêu, mà chỉ là vì không cách nào chinh phục, không cách nào chống cự lại được số mạng.

Tư Dân rời đi, sau khi kết hôn, danh tiếng hoa hoa công tử của anh đã bắt đầu từ từ hồi phục lại. Ương Ương cũng xin thôi việc, rời đi khỏi nơi này, không có một người nào biết cô đi đâu.

Bất quá cũng giống như Thượng Đế ở trên trời chỉ cần nháy mắt một cái, thời gian đã vụt qua, rồi biến mất.

Ba năm sau.

Hứa Hoan Nhan và Thân Tổng Hạo đã cho ra đời một cặp song thai Long Phượng. Trần Tấn Nhiên bay đi thăm cặp trẻ sơ sinh. Trong tã lót, bộ dạng của hai đứa trẻ nít thế mà lại không có nhiều nếp nhăn như những ông già. Mà ngược lại nhìn chúng thật dễ thương, giống như phấn điêu ngọc mài⁽²⁾ vậy. Trần Tấn Nhiên vụng về ôm lấy hai đứa bé, trong lòng cảm thấy đầy sự chua xót.

Nếu như đứa nhỏ của anh và Ương Ương vẫn còn sống, e rằng nó đã sớm biết gọi ba gọi mẹ, chạy tới chạy lui vây quanh anh rồi.

Hoan Nhan vẫn còn ở nằm trên giường nghỉ ngơi. Dáng vẻ của Thân Tổng Hạo lúc này mang đầy đủ sự hài lòng và thỏa mãn. Trần Tấn Nhiên nhìn niềm hạnh phúc đang nhuộm trên mặt mày của Thân Tổng Hạo, trong lòng anh lại càng thêm chua xót đến khó tả.

Ghi chú:

1. Dụng tâm lương khổ: Dịch nghĩa: Làm việc tốt cho người khác mà người khác không biết.

2. Phấn điêu ngọc mài: Cụm từ miêu tả vẻ ngoài xinh đẹp của một người nào đó, tựa như được điêu khắc từ phấn, được mài ra từ ngọc.

Chương 42

Thân Tổng Hạo Dạy Đỗ Một Trận

Vốn dĩ Trần Tấn Nhiên cũng có thể được trải qua một cuộc sống như thế. Vốn dĩ, cũng có một người con gái đơn thuần thiện lương yêu anh, thích anh, nhưng lại bị Trần Tấn Nhiên anh vứt bỏ.

“Này Tấn Nhiên chớ có ôm hai bảo bối của tôi với cái bộ dạng thèm nhỏ dãi ra như thế, trả chúng lại cho tôi nào!” Thân Tổng Hạo nhìn thấy Trần Tấn Nhiên gắt gao ôm lấy hai đứa trẻ nít nhỏ bé, thom mềm, không khỏi đen mặt lại.

Không phải là do Thân Tổng Hạo thấy Trần Tấn Nhiên đường xá xa xôi đến đây, mà là người anh em tốt này của anh, đến một phút cũng không cho anh ôm!

Trần Tấn Nhiên thoáng cười vẻ khở sở, cẩn thận đặt hai cục cung trở lại vào trong nôi, cũng không nói gì nữa.

Thấy bộ dạng của anh không nói được lời nào, Thân Tổng Hạo liền giật mình đứng lên, hỏi ngược trở lại: “Cậu làm sao vậy? Vẻ mặt sao giống như người bị tảo bón ấy thế?”

Trần Tấn Nhiên không khỏi liếc nhìn sang Thân Tổng Hạo một cái. Con người này trước kia cũng thuộc loại “Nhị ngũ bát vạn”⁽¹⁾, hơn nữa chú trọng nhất là hình tượng của mình, thế nào hiện tại há miệng, liền nói ra những lời cay nghiệt tựa như muốn mạng người ta vậy!

“Này, có phải là cậu ghen tỵ chuyện tôi và Hoan Nhan ân ân ái ái, con cái đây nhà hay không hả?” Người nào đó cũng vẫn không chịu buông tha cho anh, nhếch môi há miệng nói giống như hình trái tim vậy.

“Thân Tổng Hạo!” Hoan Nhan bắt mãi mở miệng nói. Cô trừng mắt nhìn Thân Tổng Hạo một cái, nói: “Anh hãy đi ra ngoài hàn huyên với Trần Nhị một chút đi, hai người cũng lâu lắm rồi cũng chưa gặp lại nhau!”

Thân Tổng Hạo gật đầu một cái, liền đẩy Trần Tấn Nhiên đi ra ngoài: “Đi thôi, người anh em, chúng ta hãy đi uống một chén.”

Hai người đàn ông trưởng thành cứ thế ngồi ở trên mặt đất, ở ngay trên sàn nhà. Một chút thức ăn, mấy bình rượu, bạn tốt tri kỷ gặp nhau, thành thật tâm sự mọi chuyện. Cái này thật sự giống như là một chuyện tốt.

Chẳng qua là, nếu như cái người bạn tốt kia của Trần Tấn Nhiên, thỉnh thoảng không buông ra mấy câu nói cay nghiệt riết róng với anh, không mang hạnh phúc của mình ra để kích thích anh, thì càng hoàn mỹ hơn.

“Đang yên đang lành, tôi cũng không hiểu cậu ra làm sao nữa! Ly hôn, ly hôn! Tôi nói cho cậu biết, người đàn ông trên cõi đời này, mười người sau khi ly hôn, phải có ít nhất tám người lại thấy hối hận đó!”

“Vậy không phải là vẫn còn có hai người không hối hận đó sao?” Trần Tấn Nhiên đổ một ly rượu, mạnh miệng nói.

Thân Tổng Hạo hung hăng lườm anh một cái: “Hai con người đó, một là đồ ngu ngốc, một là đồ khôn kiếp, cậu nói xem, cậu thuộc loại người nào?”

Trần Tấn Nhiên cau hàng lông mày lại, cho một quyền lên trên vai Thân Tổng Hạo: “Cậu đó, cậu thay đổi cách mắng tôi phải không?”

“Cậu vẫn còn biết mình là đồ khôn kiếp kia à!” Thân Tổng Hạo chọt thở dài một hơi, giảm thấp giọng nói của mình xuống, tiến tới gần trước mặt Trần Tấn Nhiên nói: “Cậu đó, cũng không biết rút ra bài học kinh nghiệm của tôi. Nhớ năm đó, khi tôi và Nhan Nhan ly hôn, là người nào khô miệng khuyên tôi hết

nước hết cái, chỉ còn thiếu điều âm ỉ trở mặt với nhau. Tôi không chịu nghe lời của các cậu, kết quả chuyện đã âm ỉ lên thành cái dạng gì? Năm năm đó...”

Thân Tổng Hạo bày ra cái vẻ mặt đầy khổ sở, xòe năm ngón tay ra ở trước mặt Trần Tấn Nhiên nói: “Mẹ kiếp! Cậu cho là tôi đã phải trải qua sự chịu đựng bị cấm dục suốt năm năm như vậy là dễ chịu lắm hay sao? Cậu chỉ mới ly hôn có ba năm thôi, còn may mắn hơn tôi nhiều!”

“Có là đồ ngu ngốc thì mới bắt chước đồ đàn nhà cậu bắt mình phải chịu đựng bị cấm dục như vậy!” Trần Tấn Nhiên nắm lấy cơ hội, lập tức phun ra một lời nói cay nghiệt trả lại cho Thân Tổng Hạo. Thân Tổng Hạo cũng không giận, chẳng qua anh lại cười khanh khách nhìn Trần Tấn Nhiên: “Cậu cho rằng tôi không hiểu biết gì về cậu hay sao. Mặc dù xì căng đan của cậu cũng thật nhiều, nhưng cũng chỉ là thật thật giả giả mà thôi. Tôi đây cũng có thể tranh luận với cậu rõ ràng, gặp phải cảnh ngộ khi cần phải diễn trò thì cậu cũng diễn tương đối nhiều đấy chứ!”

Trần Tấn Nhiên buồn bực cúi đầu uống rượu, không thèm để ý đến Thân Tổng Hạo nữa.

“Cậu thử nhìn lại cậu xem, trên mặt cậu chả sung như một cái bao ấy à, đó chính là sự kìm nén đó! Bao lâu cậu không đi tìm phụ nữ rồi hả?” Thân Tổng Hạo khẽ ngả người về phía sau, nằm ngửa ở trên sàn nhà, nhìn người anh em tốt của mọi người đang tì tì nốc rượu.

Trần Tấn Nhiên mặt đen thui: “Tôi đã nói tôi không có cấm dục mà!”

“Áy, lại bây giờ bốc hỏa nữa à?” Thân Tổng Hạo thoáng cười xấu xa, lập tức ngồi dậy, tiếp tục rót cho Trần Tấn Nhiên một ly rượu, thừa dịp Trần Tấn Nhiên còn chưa tức giận, anh liền tiếp tục nói: “Người anh em tốt à, uống rượu, uống rượu đi! Không có chuyện gì hết, đàn ông da mặt phải dày một chút mới tốt. Cậu hãy thừa dịp mình uống say, đi tìm cô ấy rồi cứ dây dưa không thôi. Cậu cứ mặt dày mày dạn quẩn lầy cô ấy, dây dưa đến khi nào em dâu trở lại mới thôi! Nhớ năm đó, Nhan Nhan nhà tôi đã khăng khăng một mực muốn sống cùng với người khác. Tôi đây đã phải đưa ra quyết định bằng bất cứ giá nào, cứ một mực dây dưa không biết xấu hổ như vậy, thì mới có hôm nay. Người anh em tốt à, đây đều là những bài học kinh nghiệm đầy xương máu đó! Nhưng anh đây cũng không chút keo kiệt, đều mang ra truyền thụ lại cho cậu đó!”

Trần Tấn Nhiên mặt đầy vạch đen, tiếp tục uống rượu...

Chỉ có điều, Thân Tổng Hạo nói cũng không phải là không có đạo lý. Nếu như anh uống say, sau đó đi tìm Ương Ương, phát say khướt, cũng không có chuyện gì chứ? Cùng lắm thì... Tỉnh lại, sẽ nhất định không chịu thừa nhận!

Trần Tấn Nhiên ở lại chơi với nhà Thân Tổng Hạo tròn một tuần liền vội vã trở về nước. Anh đã đi tìm suốt ba năm, nhưng cái người có tên Tống Ương Ương chết tiệt kia lại không hề có một chút tin tức nào. Nhưng lần này, anh sẽ

nhất định không sẽ không chịu bỏ qua nữa. “Người anh em tốt à, tôi đây hiện giờ cũng đã có ba đứa con rồi, cậu cũng đừng cố để cho mình bị tụt hậu lại ở phía sau... Hi vọng lần sau chúng ta gặp lại thì Thân Dật Tuyên nhà tôi cũng có thể đi quyền rũ con gái rượu nhà cậu rồi!”

“Mẹ kiếp, tại sao cậu không nói con trai nhà tôi đi quyền rũ con gái Niép Niép nhà cậu chứ hả?”

Thân Tổng Hạo vừa nghe thấy lời này, lập tức đen mặt: “Trần Tấn Nhiên, tôi cảnh cáo cậu đó, cậu mà dám để cho con trai của mình đến đây quyền rũ con gái của tôi, nhất định tôi sẽ bóp chết cậu đó!”

“Sao vậy, cậu yêu con đến độ để Niép Niép cả đời không lấy chồng sao?” Trần Tấn Nhiên đắc ý nhíu mày lại nhìn bạn mình. Thân Tổng Hạo nổi cáu, rất nhanh hai tay nắm chặt lại thành quả đấm, mắng to: “Niép Niép nhà tôi vẫn chưa tới hai mươi ngày đâu! Cậu vậy mà dám có chủ ý với con bé hay sao?”

“VẬY Thân Dật Tuyên nhà cậu cũng mới hai mươi ngày, tại sao cậu đã muốn thằng bé đi quyền rũ con gái nhà tôi chứ?”

“A, cậu yêu quý Niép Niép nên coi nó là bảo bối, còn con gái của nhà tôi thì cứ mặc kệ để cho con trai cậu giày xéo như vậy hả?”

Thân Tổng Hạo hoàn toàn đuối lý, lắp bắp nửa ngày, mới giật mình ngớ người ra, mở miệng nói: “Nước phù sa không thể để chảy ra ruộng của người ngoài được... Nếu như bọn nhỏ cao hứng, người làm cha mẹ chúng ta cũng chỉ biết tùy theo con cái mà thôi...”

Trần Tấn Nhiên lười phải để ý đến Thân Tổng Hạo, chẳng qua lúc này anh đang muốn về nhà: “Cậu tỉnh lại đi, chuyện này ít nhất cũng phải hai mươi năm sau mới xảy ra được!”

“Đi nhanh lên đi, mau đi tìm người phụ nữ của cậu đi! Lần này tôi nói cho cậu biết, cậu mà còn mang con nhà người ta ra để chơi đùa nữa, tôi đây sẽ không thềm làm anh em với cậu nữa. Cậu thử nhìn qua Kỳ Chấn một chút xem, người ta một nhà ba người hiện giờ đang sống một cuộc sống gia đình ổn định. Cậu nhìn tôi và Nhan Nhan đây, một nhà năm miệng, a không phải vậy, là một nhà sáu miệng, vì còn có cả Đâu Đâu nữa, cả nhà chúng tôi hiện giờ đang sống một cuộc sống gia đình ổn định như vậy! Cậu cũng thử nhìn lại cậu và A Dương một chút xem, xem ra đã bị giày vò mãi. Nhớ ngày đó, cậu ta còn gọi làm điện thoại cho tôi, khóc lóc âm ỉ, nói, Bội Nghi anh đã sai lầm rồi, em hãy trở lại đi...”

“Không phải chứ... A Dương và Sâm Bội Nghi vẫn còn ở đó mà giày vò nhau hay sao?” Trần Tấn Nhiên cũng buồn bực đến mức chân mày cau chặt lại. Hai người này không phải là vừa nhìn thấy nhau đã yêu luôn rồi đó sao. Quen biết nhau không tới ba tháng liền kết hôn, cũng đã có một đứa con gái rồi, bây giờ còn làm âm ỉ chuyện gì nữa đây!

“Đã từng ly hôn qua, đã từng hối hận! Cậu thử nói một chút xem, tại sao đàn ông lại cứ phải muốn nhiều phụ nữ như vậy để làm cái gì? Tôi xem Bội Nghi bây giờ cũng đã chết tâm, không muốn sống cùng cậu ta nữa! Cậu hãy cẩn thận một chút đi, cái cô bé Tống Ương Ương nhà cậu cũng không phải là một người hiền lành đâu!”

Trong một khoảng thời gian ngắn Trần Tấn Nhiên có chút lặng lẽ. Hồi lâu sau, anh mới vỗ nhẹ nhẹ, đập vào vai của Thân Tống Hạo: “Tôi biết rồi, chỉ cần cô ấy chịu quay trở lại, cả đời này, tôi cũng sẽ không bao giờ còn tiếp mắc phải cái chuyện sai lầm như vậy nữa!”

“Trong những lúc như thế này, đàn ông đã biết sai thì phải thay đổi, mới đúng là một nam tử hán có cốt cách.” Thân Tống Hạo ôm lấy Trần Tấn Nhiên, lại tiếp thuy cho anh một quyền năng nặng: “Đi đi, máy bay cũng đã sắp cất cánh rồi, tôi luôn chờ tin tức tốt của cậu!”

Trần Tấn Nhiên cũng cười một tiếng: “Người anh em tốt, hẹn sau này hai chúng ta sẽ còn gặp lại.”

“Làm cái gì vậy, cũng không phải là chuyện sinh ly tử biệt tìm đến. Người anh em tốt, tôi mong chờ tin tức tốt của cậu!”

Thân Tống Hạo lười biếng lâu bầu một câu, cũng không thèm nhìn Trần Tấn Nhiên, quay mặt đi: “Đi đi, tôi về nhà đây, bảo bố nhà tôi cần phải bú sữa mẹ rồi!”

Trần Tấn Nhiên quỳnh lên.

Tiên sinh đi thông thả, hoan nghênh ngài lần sau lại đến nơi này!” Người

phụ nữ trẻ của người nào đó, nở một nụ cười xinh đẹp khẽ cúi người chào. Nụ cười ngọt ngào trên môi chào hỏi tiễn một vị khách cuối cùng. Người đàn ông kia thoạt nhìn hết sức hài lòng, liền tiếp khen ngợi nơi này của cô pha cà phê cực ngon. Cô gái nhỏ tựa như là cực kỳ đặc ý, trên mặt nụ cười càng nở rộ sâu hơn.

Ở trên cửa kiếng có treo một cái bảng hiệu cực kỳ đẹp đẽ, trên đó vẽ một nhân vật trong phim hoạt hình, sau đó là hàng chữ to màu hồng: Hôm nay đã hết giờ làm việc, hoan nghênh quý khách ngày mai lại đến.

Theo thường lệ, Ương Ương để cho hai nhân viên phục vụ tan việc trước. Cô ở lại một mình, chậm rãi nhìn chung quanh một vòng trong phòng bán cà phê của mình. Trên miệng thoáng hiện ra một nụ cười, đây chính là thành quả lao động mà cô đã phải chịu bao vất vả khổ sở suốt ba năm qua. Mỗi một tác trang

trí trên vách tường, mỗi một chỗ đặt các bộ bàn ghế, từng cái bình cà phê, từng cái ly uống nước, mỗi một quyển sách, mỗi một món đồ trang trí ở đây, đều do cô tự mình đi chọn lựa mang về. Nhìn bên nào cũng đều thấy yêu mến đến tận trong xương tủy, nhìn mãi cũng cảm thấy chưa đủ...

“Cốc cốc cốc!” Từ bên ngoài cánh cửa truyền tới tiếng gõ cửa. Ương Ương cũng không ngoảnh đầu lại, cất giọng đáp: “Thật xin lỗi, quán đã đóng cửa rồi, xin mời quý khách ngày mai trở lại.”

“Cốc cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục, không chịu buông tha. Ương Ương có chút tức giận, lúc này cô khó khăn lắm mới có được chút bình tĩnh, vậy mà, cứ như vậy lập tức bị người ta phá vỡ, đi đến cạnh cửa không khỏi có chút nổi giận đùng đùng, hé cửa ra một thành một khe nhỏ: “Này có chuyện gì vậy, quán đóng cửa rồi, đừng có gõ cửa nữa... Này này, anh... Ôi chao ôi, anh... cái người này... Anh định làm gì vậy? Tôi sẽ báo ngay cho cảnh sát mới được...”

Ghi chú:

1. Nhị ngũ bát vạn: Là các quân cờ trong Mạt chược, kéo được nhị ngũ bát vạn tức là được bài ngon. Cụm từ này thường được dùng để ví với vẻ kiêu ngạo tự đắc của một người nào đó giống như kéo được nhị ngũ bát vạn.

Chương 43

Vứt Bỏ Anh

Người đàn ông kia cúi thấp đầu, mặc chiếc áo choàng lông thật dày, trên cổ còn quàng một chiếc khăn quanh cổ, nhất định cứng rắn chui vào, cũng không chịu ngẩng đầu lên cứ thế phóng vào bên trong nhà...

Ương Ương bị dọa chết người, người này không phải là đạo tặc chuyên giấu mặt mà trên ti vi vẫn thường thông báo đó chứ?

Trời ạ... Khăn quàng cổ che kín mặt, càng nhìn càng giống, vóc dáng người đàn ông này lại còn cao to như vậy, làm sao cô đánh lại được đây... Ương Ương cướp đường tựa như muốn lao ra ngoài tiệm để đi gọi người. Người nọ lại oang oang mở miệng: “Xin cho tôi một ly cà phê đen, không thêm sữa và đường, cảm ơn.”

Hả, là khách sao? Mà giọng nói nghe cứ là lạ, giống như là bị cảm vậy!

Ương Ương hồ nghi nhìn lại anh ta, tựa vào cạnh cửa, vẫn tư thế đề phòng như cũ: “Tiên sinh, chúng tôi đã đóng cửa rồi... Có thể ngày mai ngài trở lại đây được không?”

“Tôi bị cảm, nghe nói ở nơi này loại cà phê cô pha thuộc loại chính tông nhất! Xin hỏi, ngài có thể phá lệ pha cho tôi một ly cà phê được không?”

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu lên, để lộ ra một đôi tròng mắt ướt nhep vì bị tuyết đọng đang tan chảy. Trái tim Ưong Ưong chột rơi bộp một tiếng, kinh ngạc nhìn lại anh, “Trần Tấn Nhiên?”

Cô kinh ngạc nhìn lại người đàn ông kia, dường như anh đã gầy đi một chút, trong đôi mắt anh, ánh nhìn sắc bén sáng rực đã tan biến đâu mất, chỉ còn có nỗi khiếm nhược và sợ hãi nhàn nhạt, đang nhìn lại cô đầy vẻ dò xét.

“Là tôi đây, Ưong Ưong, đã lâu không gặp.” Trần Tấn Nhiên tháo chiếc khăn quàng đang quấn quanh cổ xuống, mỉm cười nhìn cô, chớp mũi đỏ hồng. Giờ phút này thoạt nhìn người đàn ông kia, thế nào mà giống như là một đứa trẻ lớn xác đang xấu hổ vậy.

Anh đã phóng khoáng như vậy, Ưong Ưong cảm thấy mình cũng quá mức nghiêm chỉnh căng thẳng, vì vậy cũng nở một nụ cười phóng khoáng: “Trần Tấn Nhiên anh mạnh khỏe chứ, đã lâu không gặp!”

Cô đến gần trước mặt của anh, mặt mày mỉm cười, giữ một vẻ mặt lễ độ giống như là đang tiếp đón khách vậy: “Một ly cà phê đen phải không, lập tức sẽ có ngay.”

Anh nhìn cô đi tới nơi chiếc bàn pha chế, lấy cà phê ra rồi bắt đầu nấu pha cà phê. Vẻ mặt của cô rất bình thản, bộ dạng cẩn thận tỉ mỉ kia làm cho anh nhìn cảm thấy có một chút rung động. Người con gái đó chính là Ưong Ưong! Một Ưong Ưong yếu ớt, không rành chuyện đời, nghịch ngợm, buồn bã, đã biến mất, bây giờ Ưong Ưong đã trở thành một người phụ nữ không màng danh lợi và chín chắn.

Nhưng mà anh nhìn cô, lại vẫn nhớ tới cô gái nhỏ năm đó! Ngày ấy, người con gái đó đã từng nói thích anh, nhưng cô gái nhỏ ấy lại bị anh làm tổn thương đến thương tích đầy mình.

“Được rồi đây.” Cô bưng cà phê tới chỗ anh, mỉm cười mở miệng nói: “Ngài hãy từ từ dùng.”

Ưong Ưong nói dứt lời, xoay người lại định đi ra, nhưng Trần Tấn Nhiên liền đưa tay ra giữ cô lại: “Ưong Ưong, đầu tôi rất đau...”

“Hà?” Ưong Ưong quay mặt lại bộ dáng vẻ mặt đầy sự nghi ngờ: “Tiên sinh, ngài thấy mình có cần đi phải đi bệnh viện hay không?”

Trần Tấn Nhiên lắc đầu một cái, đồng thời cũng nắm giữ lấy tay của cô chặt hơn: “Tôi đang bị cảm rất khó chịu, cho nên nghĩ muốn uống chút rượu để ngủ một giấc, kết quả... Hiện tại đầu đau muốn nứt ra.”

Anh nói xong, vẻ mặt theo đó liền toát ra vẻ thống khổ, khuôn mặt tuấn dật cũng hơi vặn vẹo. Ưong Ưong quan sát anh, không giống như là đang giả vờ, hơn nữa, quả thật cô có ngửi thấy được mùi rượu nhàn nhạt, liền thở dài: “Tiên sinh, ngài ngã bệnh nên nằm lại ở nhà, không nên chạy loạn ra ngoài như vậy, hơn nữa lại ra ngoài khi trời đang có tuyết rơi xuống lớn như vậy.”

“Nhưng mà tôi muốn uống cà phê...”

“Chẳng lẽ người giúp việc trong nhà anh lại không pha được hay sao?”

Trần Tấn Nhiên cụp hàng lông mi thật dài xuống, hất xì một tiếng rồi tiếp tục nháy mũi một tràng thật dài, thật lớn, nâng gương mặt nhìn đầy vẻ tội nghiệp lên, nhìn lại cô vẻ thống khổ: “Ưong Ưong...”

“Trần tiên sinh, ngài hiện tại cũng đã được ba mươi tuổi rồi, không nên giở tính khí như một đứa trẻ nhỏ như vậy nữa có được hay không? Hiện tại ngài hãy gọi điện thoại cho tài xế nhà mình, lập tức trở về nhà ngay, việc ngài cần làm ngay bây giờ, chẳng qua chỉ là uống thuốc cho đầy đủ, sau đó ngủ một giấc.”

“Mới có hơn hai mươi chín tuổi thôi.” Trần Tấn Nhiên lập tức cải chính lại lời nói của cô. Lẽ ra anh không nên cách xa tuổi của cô như vậy, cô trẻ tuổi như thế, mà anh đã bước vào lứa tuổi trung niên rồi.

Ưong Ưong hận không thể cho anh một cái nhìn đầy vẻ xem thường!

“Ngài mau gọi điện thoại đi...”

Thế nhưng Trần Tấn Nhiên lại chỉ lắc đầu một cái: “Tôi không mang điện thoại đi động ra ngoài.”

“Ở chỗ này tôi có điện thoại anh có thể mượn để dùng.”

“Tôi không nhớ được số điện thoại ở nhà.”

“Tôi vẫn còn giữ số điện thoại của thím Lý đây!”

“...”

Trần Tấn Nhiên đã cuống hết cả lên.

Hồi lâu, khi cô cho là anh đã vô kế khả thi chỉ có cách phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, thì anh lại chột khẹp mi mắt lại, dứt khoát nằm ở trên bàn: “Đầu thật là đau, tôi cũng không muốn đi nơi nào khác, tôi muốn đi ngủ...”

“Làm ơn đi! Tiên sinh, tôi sắp tan tằm phải về nhà!”

“Em không thể bỏ lại một bệnh nhân như vậy!”

“Tôi đã nói có thể giúp ngài gọi điện thoại...”

“Tôi không muốn trở về nhà!”

“Vậy ngài có thể đi đến khách sạn!”

“Tôi không mang tiền theo.”

“...”

Ưong Ưong im lặng ngã ngòi ở trên ghế sa lon: “Tiên sinh Trần Tấn Nhiên, vậy rốt cuộc ngài muốn như thế nào đây?”

Xin ngài đấy, tôi giờ đây cũng không phải là phu nhân của ngài nữa rồi! Vì sao ngài còn nghĩ muốn tới đây để hành hạ tôi chứ?

Cắn răng một cái, tính toán hồi lâu, khuôn mặt của Ương Ương nặng nề, mở miệng nói: “Tiên sinh, tôi phải đóng cửa để về nhà rồi, nếu như ngài còn cứ ăn vạ ở chỗ này nữa, tôi sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát ngay lập tức!”

Trần Tấn Nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, sụt sịt cái mũi, lấy ra một tờ khăn giấy, lau sạch nước mũi. Anh nhìn cô có chút buồn bã: “Ương Ương, có câu nói. Một ngày vợ chồng, trăm ngày ân tình, em không nên đuổi anh đi một cách độc ác như vậy có được hay không?”

“Đến tốt cùng thì anh muốn làm cái gì?” Ương Ương tức giận, tổn hơi thừa lời nói với anh, anh còn nói ý định nói bọn họ đã từng làm vợ chồng nữa sao?

“Tôi chỉ cần em chứa chấp tôi một đêm thôi, tôi đã không có chỗ có thể đi...”

“Đừng mơ tưởng!” Ương Ương đứng vọt lên, hung hăng trừng anh một cái, lập tức bắt đầu cầm lấy túi của mình, cái chìa khóa bị cô vung vẩy kêu lên xúng xoảng, về mặt Ương Ương vẫn không chút thay đổi đi tới bên cửa: “Anh có đi hay không, tôi phải khóa cửa đây!”

Trần Tấn Nhiên lập tức bung lấy ly cà phê đã chỉ còn âm ẩm, một hơi uống cạn, vội vã lao ra: “Tôi muốn đi!”

Ương Ương thoáng cười một tiếng về đặc ý, tắt đèn, sau đó khóa cửa lại, thả cửa cuốn chống trộm xuống, Trần Tấn Nhiên thấy bộ dạng thân hình nhỏ nhắn xinh xẻo của cô có chút phải cố hết sức, nghĩ muốn đi giúp cô, kết quả lại không biết phải ra tay làm như thế nào, đành ngưng ngưng ngưng tay, nhìn cô khóa kỹ cửa, nhưng sau đó xoay người rời đi...

Cô đã mua một chiếc xe, là chiếc QQ nhỏ nhỏ, chất đầy những con rối rất dễ thương. Ương Ương xoay cái chìa khóa, nhìn bốn phía xung quanh không thấy bóng dáng Trần Tấn Nhiên, không khỏi thở phào một hơi, mở cửa xe ngồi xuống, sau đó, khởi động máy...

Xe chạy không tới 100 thước, Ương Ương lại cảm giác thấy trong buồng xe có âm thanh kỳ kỳ quái quái gì đó, tựa như, tựa như...

Là tiếng của một người nào đó đang hít nước mũi vậy. Ương Ương sợ đến mức tóc gáy dựng đứng lên. Từ kính chiếu hậu, cô len lén nhìn về phía sau, chỉ thấy một đỉnh đầu đen nhánh, cô sợ quá liền hét lên một tiếng hét chói tai, thiếu chút nữa thì mất tay lái. Lúc này người nọ mới ngẩng đầu lên, Ương Ương nhận thấy rõ ràng chính là cái người mà âm hồn bất tán kia, chỉ hận không thể bóp chết anh ngay lập tức!

“Trần Tấn Nhiên, xuống xe, lập tức, ngay lập tức!” Ương Ương đập phanh cho xe dừng lại két một tiếng, chỉ tay vào mũi của anh liền bắt đầu kêu la.

“Thật khó chịu, Ương Ương...”

Anh co rúc người ở trên chỗ ngồi ở phía sau, một đôi con ngươi xinh đẹp điềm điềm đáng yêu nhìn lại cô...

“Anh quản chuyện của tôi làm gì? Xuống xe!” Ương Ương không nhúc nhích chút nào, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

“Ương Ương, em cũng không thể đành lòng trơ mắt nhìn tôi chết ở trên đường cái chứ...”

“Chết mới phải, anh chết mới không có người nào phiền tôi!”

Cô mở miệng nói ra câu nói tàn nhẫn, cô cho là anh vẫn có thể mặt dày mày dạn nướng nhờ ở trên xe của cô, nhưng Trần Tấn Nhiên chỉ yên lặng liếc nhìn cô một cái, sau đó cắn răng một cái thật chặt, mở cửa xe rồi đi ra ngoài...

Ương Ương sững sờ ngẩn ra, thấy anh đi ra ngoài, ngồi lên trên chiếc ghế dài ở bên cạnh đường, sau đó một đôi con người xinh đẹp an tĩnh nhìn vào xe của cô, đến nháy mắt một cái cũng không nháy mắt.

Ương Ương không khỏi nói thảm mấy tiếng, không biết có chịu đi hay không, mùa đông lạnh anh sẽ không chịu nổi, sẽ ngoan ngoãn về nhà của mình!

Nghĩ tới đây, cô hạ quyết tâm sắt đá, bắt đầu khởi động xe lại lần nữa. Đường như tuyết rơi đã càng lớn hơn. Ương Ương không kiềm chế nổi, từ trong kính chiếu hậu len lén nhìn ra bên cạnh. Người nọ vẫn còn ngồi ở chỗ đó, trên người đã khoác một tầng bông tuyết thật mỏng...

Trần Tấn Nhiên thấy xe của cô biến mất ở góc đường, ánh sáng nơi đáy mắt lúc này thật sự đã hoàn toàn trở nên ảm đạm. Cô vậy mà lại có thể vứt bỏ anh lại một mình trong cơn mưa tuyết nơi đầu đường, hơn nữa, lại đúng vào lúc anh đang ngã bệnh, dưới tình huống uống say như thế...

Anh ngồi ở chỗ đó, cũng không muốn động đây, nặng đầu nghệt mũi, cả người đều thấy buồn ngủ, khó chịu không thể tả được. Cảm giác được có cơn gió lạnh thổi tới lạnh buốt một mảnh, nhưng mà trong cơ thể anh lúc này lại nóng rực giống như là có lửa đốt vậy. Trần Tấn Nhiên mệt mỏi tựa người vào trên chiếc ghế dài, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Tuyết liên tục rơi xuống, phủ lên trên người anh một tầng thật dày, anh cũng không buồn để ý đến nữa.

Chương 44

Ở Cùng Một Phòng

Loáng thoáng, nghe thấy có tiếng động cơ của xe nhưng anh cũng không hề mở mắt.

Cho đến khi nghe thấy tiếng còi xe vang lên “pim pim” mấy tiếng, anh mới mệt mỏi mở cặp mắt buồn ngủ ra. Từ bên sườn chiếc xe QQ nhỏ màu đỏ dễ thương đang an tĩnh nằm nổi bật trên lớp tuyết đọng màu trắng kia, anh nhìn thấy gương mặt đầy nghiêm túc của Ương Ương được bọc kín trong chiếc áo bông thật dày, khóe môi của anh bất giác hé nở một nụ cười mệt mỏi...

“Này, anh chưa chết đấy chứ!” Cô đi đến bên cạnh, thô lỗ đẩy anh một cái, thế nhưng anh lại nỗ lực nhìn lại cô khẽ cười một tiếng: “Chưa chết đâu!”

Uông Ưông liền giật mình, nhìn lên gương mặt kia. Trên hàng lông mày và lông mi của anh đều có các bông tuyết trắng xóa, đôi môi bị đông lạnh đã trắng bệch, nơi đáy mắt cũng sáng rực lên thứ ánh sáng rực rỡ.

“Anh là người ngu sao, trời lạnh như thế này ngồi đây nếu như bị trúng gió thì biết làm sao đây? Trong người đã có bệnh mà còn chạy loạn ở bên ngoài làm cái gì chứ, đêm hôm khuya khoắt mà còn gây những nhiễu, không để cho người khác được yên ổn!” Cô vừa nói ra những lời oán giận đầy độc ác, vừa kéo anh, “Đi lên xe! Cứu một mạng người hơn xây tòa tháp 7 tầng, anh nằm phơi thây ở đầu đường đối với tôi cũng không phải là điều gì tốt đẹp!”

Con sốt làm cho cả người anh đã không còn chút sức lực, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn đứng lên, thân thể nặng nề giống như một tòa núi nhỏ, sức nặng cơ thể anh dồn hết lên trên bờ vai của Uông Ưông. Cô không khỏi cau mày: “Nặng chết người, nặng chết đi được!”

Trần Tấn Nhiên liền cười, lộ ra hàm răng trắng lóa: “Vậy thì em đừng đỡ tôi nữa, để tự tôi đi một mình vậy!”

Uông Ưông liếc nhìn anh một cái, liền buông tay ra, cả người anh lập tức liền xụi lơ ngã xuống dưới đất, nhưng rồi anh vẫn nỗ lực chống đỡ, lão đảo dịch từng bước một ở trong lớp tuyết thật sâu. Uông Ưông thở dài một tiếng, không khỏi lắc đầu một cái: “Anh hãy thành thật một chút đi!”

Thân thể nhỏ nhỏ của cô dùng hết sức để đỡ lấy anh, cuối cùng cô cũng vừa đỡ vừa lôi kéo được anh đến bên chiếc xe. Sau khi nhét thân thể cao lớn ngang tàng của Trần Tấn Nhiên vào chiếc ghế sau của xe, Uông Ưông lấy một chiếc thảm nhỏ in hình Gấu Winnie the Pooh vút lên trên người của anh. Nhìn thấy anh bệnh tới mức bộ dạng co rút lại như vậy, cô cũng không thể làm gì khác hơn là đành mở chiếc thảm nhỏ ra, cẩn thận đắp lên người cho anh.

“Cảm ơn...”

Mơ mơ màng màng trong cơn sốt cao, Trần Tấn Nhiên sợ hãi liếc nhìn cô một cái, lâu bầu một tiếng, sau đó nhắm hai mắt lại thật chặt, không biết là do bị sốt cao đến bất tỉnh, hay là anh đã ngủ thiếp đi.

Uông Ưông mở lò sưởi đến mức tối đa, chỉ chốc lát sau trên chóp mũi đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng. Cô chuyên chú lái xe, nhìn bầu trời trước mặt tuyết đang rơi trắng xóa.

Ba năm sau, anh bỗng nhiên lại dùng cái tư thế chật vật thể này mà xông vào bên trong cuộc sống của cô. Trần Tấn Nhiên, rốt cuộc anh muốn làm cái gì đây?

Hàng lông mày đẹp mắt giống như ngọn núi liền hơi nhíu lại, bởi vì bị nghẹt mũi nên hô hấp của Trần Tấn Nhiên vang lên ở trong xe thật nặng nề và rất có

quy luật, tựa như một chiếc lông tơ mềm mại, cứ từng lần, từng lần như muốn trêu chọc trái tim của cô.

Ương Ương cũng không lái xe về nhà, cô trực tiếp lái xe đến một bệnh viện tư nhân mà thường ngày mình vẫn thường hay khám ở đó. Sau khi kiểm tra xong bác sĩ đã tiêm cho Trần Tấn Nhiên một mũi hạ sốt, lại kê đơn cho cô một số thuốc uống, dặn dò Ương Ương để cho anh nghỉ ngơi thật tốt, cho uống nhiều nước, thì sẽ không có vấn đề gì hết.

Ương Ương vốn dĩ nghĩ muốn anh nằm viện, kết quả bác sĩ lại nói bệnh tình của anh hoàn toàn không cần thiết phải nằm viện. Hơn nữa, những ngày qua tình hình giường cho bệnh nhân nằm ngủ ở trong bệnh viện hết sức căng thẳng. Cho nên, Ương Ương lấy thuốc về, không thể làm gì khác hơn là lại đưa anh về nhà một cách bất đắc dĩ.

Trần Tấn Nhiên bị bệnh khó chịu trong người, nhưng lộ ra vẻ ngoan ngoãn lạ thường, nhìn khuôn mặt của Ương Ương đen sì, cũng không dám nói thêm đến một chữ, chỉ sợ làm cô tức giận lên, sẽ nhét anh nằm lại ở trong bệnh viện xa lạ này một mình, đó là một điều mà anh tuyệt đối không hề mong muốn!

Đưa theo Trần Tấn Nhiên về nhà, Ương Ương bước lên thang lầu đã hơi có vẻ cũ kỹ, thang máy thường ngày không bị hư. Hôm nay xui xẻo thế nào mà lại gặp phải cảnh thang máy bãi công, không thể làm gì khác hơn, Ương Ương đành phải đỡ anh đi bằng thang lầu. Thật may là tầng lầu nơi cô ở cũng không cao, đi một chút lại nghỉ ngơi một chút, sau hơn mười phút vất vả, cuối cùng hai người cũng đi tới cửa nhà.

Căn nhà trọ mà Ương Ương thuê chỉ là một căn hộ bình thường, một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp một và phòng vệ sinh, căn nhà tuy đơn giản nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Chỉ có điều là, bình thường khi cô chỉ sống có một mình, thì gian phòng vẫn cảm thấy không đến nỗi chật chội, nhưng hôm nay khi Trần Tấn Nhiên vừa tiến vào trong phòng, lập tức Ương Ương cảm thấy chật đến không chứa nổi nữa rồi.

Ương Ương mở lò sưởi, đổi giày, bận rộn nên thỉnh thoảng cô lại đụng vào mấy cái đồ quý gì đó đã cản trở. Trần Tấn Nhiên không muốn bị cô mắng mỏ, lập tức liền rúc vào trong một góc tường. Ương Ương thấy bộ dáng khổ sở đáng thương đó của anh, lại thấy anh bị sốt cao, sắc mặt đỏ bừng, nên cũng không mắng anh nữa, lấy đôi dép cũ của mình đi năm ngoái ném cho anh: “Thay dép!”

Trần Tấn Nhiên liếc mắt nhìn đôi dép kia, đang định phản kháng, nhưng Ương Ương lại lườm sang anh một cái: “Sao không đổi dép ra đi!”

Trần Tấn Nhiên lập tức ngoan ngoãn cởi đôi giày của mình ra, thay đôi dép con thỏ lông xù của cô vào chân. Khi nhìn thấy anh là một người đàn ông cao lớn gần 1m90, lại đi đôi dép màu hồng đó, thoát nhìn đã thấy vừa tức cười lại vừa khô hài, hơn nữa gót chân của anh gần như cũng dậm ở trên mặt thảm.

Ưong Ưong thấy bộ dáng của anh như vậy, không khỏi phì ra một nụ cười. Nhìn thấy cô cười, anh cũng nở một nụ cười nhìn thật ngốc nghếch.

Nhưng Ưong Ưong lại nổi giận, lườm anh một cái: “Uống thuốc đi, sau đó hãy mau đi ngủ cho tôi!”

Trần Tấn Nhiên vừa ngồi xuống ở trên ghế sa lon, vừa hít hơi liên tục, vừa nhìn vòng quanh gian phòng của cô, hỏi: “Tôi ngủ ở chỗ nào?”

“Ghế sa lon!”

“Tôi là bệnh nhân mà Ưong Ưong...” Anh lại dùng ánh mắt xinh đẹp, điềm điềm đáng yêu nhìn lại cô. Ưong Ưong nghĩ đến lời bác sĩ dặn dò, lại nhìn dáng dấp ghế sa lon của mình một chút, độ dài chưa đến 1m80. Nếu như Trần Tấn Nhiên ngủ ở trên ghế sa lon, thì có thể nói... nhất định là sẽ không thể ngủ được...

“Anh mau chóng uống thuốc xong rồi trở về phòng, nhìn thấy anh bị ngã bệnh như vậy, hiện tại tôi sẽ ngủ ở trên ghế sa lon!”

Ưong Ưong đặt phịch chén nước xuống ở trước mặt anh, xoay người liền bỏ đi vào phòng tắm.

Trần Tấn Nhiên ngoan ngoãn uống thuốc, nhưng vẫn hít hơi không ngừng. Anh đi đôi dép con thỏ nhỏ, đi về phía phòng ngủ của cô. Đẩy cửa ra, là một gian nhỏ nhỏ, một giường đôi không lớn lắm, trên tấm trải giường chồng chất một đống các con vật ở trong phim hoạt hình. Trên giường có rất nhiều món đồ chơi mềm nhũn. Trần Tấn Nhiên không khỏi hé miệng cười, cô vẫn giống y như ngày trước, tựa như một đứa trẻ nhỏ chưa trưởng thành vậy...

Ưong Ưong tắm rửa xong đi ra ngoài, lại thấy anh vẫn ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách như cũ. Trên người đắp một chiếc chăn thật dày, lỗ mũi hoàn toàn bị bịt kín, thời điểm anh hít thở giống như một đứa trẻ nhỏ đang ngáy to vậy.

Cô tức giận lườm cho anh một cái: “Đi đi đi, trở về phòng ngủ đi!”

“Việc này thật ngượng ngùng, tôi chiếm giường của em, để em phải ra ngủ ở trên ghế sa lon, chuyện này quả thật rất quá đáng, là một việc mà một người đàn ông nên làm!”

Bộ dạng của Trần Tấn Nhiên khi nói chuyện cứ ập a ập ứng, làm cho cô muốn bật cười, nhưng mà chỉ chớp mắt một cái, liền nghĩ đến người nọ là không phải là đang giữ một ý định gì đó xấu xa, không khỏi sầm nét mặt xuống: “Sao anh nói nhảm nhiều như vậy? Anh không biết rằng anh đã quá đáng hay sao? Anh không nên cứ sống chết mà quẩn lầy tôi như vậy. Vào lúc này rồi mà anh vẫn còn giữ cái kiêu giả mù sa mưa kia ở đâu vậy. Thật không biết xấu hổ! Nếu như anh không tới nhà của tôi, thì tôi đây cũng không cần phải ngủ trên ghế sofa?”

Ương Ương nói ra một lô một lốc chả mấy chốc đã nói ra một đồng lời nói, chỉ tay vào Trần Tấn Nhiên lúc này mặt đã đỏ tới mang tai, vẫn còn chưa há mồm ra nói lại với anh, người phụ nữ kia đã túm lấy chiếc áo khoác của anh đập tới: “Mau chóng đi ngủ đi, ngày mai tôi vẫn còn phải đi làm rồi, không có thời gian để mà tán gẫu với anh đâu!”

Ương Ương vừa nói vừa đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, kéo chiếc ngăn kéo ra, lấy một bộ mới chần ga gối mới ra ngoài, nhìn thấy Trần Tấn Nhiên vẫn còn đứng ở ngoài cửa, không khỏi lườm anh một cái: “Còn đứng sừng sững ở chỗ này làm gì đây? Người sao mà giống như cái cột điện vậy, vương tay chường mắt!”

Ôm chần ga gối đầu, Ương Ương hùng dũng oai vệ đi qua bên cạnh anh, thuận thế đẩy anh đi tới phòng ngủ, từ trong miệng xuất hai chữ giòn tan: “Ngủ đi!”

Không tới một phút sau, đèn điện nơi phòng khách liền được tắt đi, tiếng hít thở dần dần bình thường trở lại.

Trần Tấn Nhiên ngồi lên trên bên mép của chiếc giường nhỏ. Nhớ đến lúc này cô vừa mới nói liên hồi kỳ trận, những lời gì đó, anh không khỏi lắc đầu thở dài. Cô nhóc này tính khí thật sự càng ngày càng tệ rồi. Nhớ ngày đó bọn họ mới vừa kết hôn, khi ấy, người nào đó vẫn còn là một cô nhóc thanh thuần biết bao. Nhưng mà hiện tại...

Trần Tấn Nhiên bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, kéo chần nằm xuống. Chiếc gối đầu của cô thật là mềm. Phía trên gối vẫn còn thoang thoang mùi hương thơm như nước trái cây riêng có của cô. Người Trần Tấn Nhiên bị sốt cao, thật sự thấy không chút thoải mái.

Giờ phút này khi ngửi thấy mùi thơm này, trên người anh lại càng thêm khó chịu, trần trọc hồi lâu, cổ họng của anh cũng bắt đầu đau. Anh giùng giàng muốn ngồi dậy đi rót một chén nước uống, lại chỉ cảm thấy trước mắt mình là một cảnh trời đất xoay tròn hỗn loạn...

Ổn định lại tinh thần một lúc thật lâu rồi mới xuống giường, đi đôi dép vào, lặng lẽ đi ra ngoài, khẽ vịn tay cầm cửa mở cửa phòng. Anh liền thấy trong màn đêm đen đặc kia có một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lộ rõ vẻ tức giận, bị lộ ra bên ngoài một chiếc ở chần bông, thứ ánh lộng lẫy như ngọc kia nhìn khiến người ta phải chói mắt.

Ngoài cửa sổ tuyết đọng lập tức chiếu ra ánh sáng, anh không dám mở đèn, sợ quấy nhiễu đến cô, ánh mắt anh dần dần thích ứng với thứ ánh sáng ảm đạm được phản chiếu. Sau đó anh liền lục lọi đi tìm chiếc bình đun nước đặt ở bên cạnh đó.

Anh mở ra học tủ, ở trong bóng tối lục lọi tìm một cái ly. Nhưng bởi vì bị sốt cao đến không còn sức lực nữa, tay anh run lên một cái. Cái ly nhanh như chớp liền lăn ra ở trên mặt đất...

Trần Tấn Nhiên sợ hết hồn, luống cuống tay chân đi nhặt cái ly. Lúc này Ương Ương cũng đã tỉnh ngủ, khẽ dụi mắt ngồi dậy, kinh ngạc nhìn anh: “Trần Tấn Nhiên?”

Trong giọng nói của Ương Ương vẫn còn mang theo hơi thở vừa lười nhác, vừa ngọt ngào mềm mại, Trần Tấn Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu đã có chút lay động, không khỏi cứ đứng sững sờ ở nguyên chỗ đó: “Vâng, là tôi...”

Chương 45

Chúng Ta Phục Hôn Có Được Hay Không

“**A**nh ở đây làm gì thế?” Giờ phút này Ương Ương ngoan ngoãn khéo léo, bộ dạng không còn giống như một con nhím xù lông nữa, lại càng làm cho Trần Tấn Nhiên thêm mềm lòng, anh ôn nhu mở miệng nói: “Anh khát nước, nên trở dậy rót nước uống.”

“À...” Ương Ương lại nhẹ nhàng dụi dụi mắt, ôm đầu gối ngồi ở chỗ đó, nghoẹo đầu nhìn anh. Mái tóc dài buông dọc theo bả vai đổ nghiêng xuống, càng làm tôn lên gương mặt nhỏ nhắn của cô, khiến cho người ta phải đau lòng.

“Tôi cũng muốn uống...”. Cô chột mở miệng, ngữ điệu nói giống như của một cô bé con yêu cầu được ăn kẹo vậy.

Trần Tấn Nhiên không khỏi bật cười, cầm lấy cái ly, rót nước bung tới tận nơi đưa tới bên miệng của cô.

Ương Ương vẫn đang còn ngái ngủ quá lợi hại, cho nên phản ứng cũng có chút chậm lụt. Trần Tấn Nhiên liền đưa chén nước đến bên miệng của cô, cô cũng không phản kháng, ngoan ngoãn cúi đầu uống ừng ực vài ngụm, sau đó lại xoay mặt đi: “Không cần...”

Trần Tấn Nhiên cười đầy vẻ cưng chiều, lấy lại cái ly. Thật là trời sinh bệnh, tinh lực của anh thật mệt mỏi, anh đang là bệnh nhân, vậy mà còn phải phục vụ cô giống như một bà cô nhỏ vậy.

Ương Ương nằm xuống, thân thể nhỏ nhỏ co rúc ở trong chiếc chăn ấm áp: “Trần Tấn Nhiên, ngủ ngon...”

Cô lâu lâu một tiếng, liền nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau, Ương Ương đã chìm trong giấc ngủ sâu. Trần Tấn Nhiên cầm ly nước trên tay, hồi lâu sau anh cúi đầu xuống uống nước. Môi anh khẽ chạm vào miệng cái ly, nơi mà môi của cô đã từng chạm qua, uống sạch chỗ nước còn sót lại, sau đó anh rón rén đặt cái ly trở lại ở trên bàn...

Thời điểm anh khom lưng cũng là lúc anh cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của cô, tựa như đang gãi vào trái tim của anh.

Nhất thời Trần Tấn Nhiên không sao kìm nén được, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng in một nụ hôn ở trên gương mặt trắng nõn của cô.

“Ngủ ngon nhé, Ương Ương!”

Anh đắp kín lại cho cô chiếc chăn bị rủ xuống trên mặt đất, sau đó mới xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Kỳ lạ thay, lúc này cơn sốt của anh tựa như đã giảm đi rất nhiều, chỉ chốc lát sau, anh dựa vào trong chiếc chăn tỏa ra mùi thơm của cơ thể cô, chìm vào trong giấc ngủ sâu...

Cả một đêm bình an vô sự, chỉ có điều là vào sáng sớm khi tỉnh lại, một người phụ nữ nào đó thần kinh không ổn định, đã hoàn toàn quên mất trong phòng mình còn có một người đàn ông!

Người nào đó miệng đang ngậm bàn chải đánh răng ngồi ở trên bồn cầu, nhắm mắt lại chải răng xoạt xoạt xoạt...

Thật là buồn ngủ, thật là buồn ngủ, thật không muốn đi làm việc chút nào hết a a a a a...

Lại càng bi thảm hơn nữa chính là, cửa phòng tắm lại không hề đóng lại, cứ mở rộng ra như hoan nghênh chồng trước cửa cô.

Trần Tấn Nhiên vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ sâu, cảm giác thân thể đã tốt hơn rất nhiều, thần thanh khí sảng (tinh thần sảng khoái) thoai mái đi về phía phòng tắm, cả dọc đường đi đều thông suốt, anh cúi đầu vọt tới trước bồn cầu, cởi dây lưng ra, thời điểm đang định...

Chợt một cái bàn chải đánh răng đập đúng ngay vào mặt anh, tiếp ngay theo đó là một tiếng thét chói tai vang vọng khắp không gian, làm cho Trần Tấn Nhiên chấn động, gần như sắp bị đình tai nhức óc...

“Trần Tấn Nhiên, anh, cái tên lưu manh này, đồ sói háo sắc! Anh... anh... anh... anh... anh ...anh lại dám hướng về phía tôi mà làm ra những động tác hạ lưu như vậy hả...”

Ương Ương tức giận đến sắp khóc, chỉ vào bộ dạng quần áo xộc xệch kia của anh, cơn tức giận nổi lên, há miệng mắng to!

Làm ơn đi, tiểu thư, tại sao tiểu thư đi nhà cầu không chịu đóng cửa chứ?

Trần Tấn Nhiên bị chiếc bàn chải đánh răng đập trên mặt đau nhức, nhưng anh vẫn phải nhắm mắt để tiếp nhận những lời mắng mỏ xối xả, nhục nhã đến xấu hổ của cô, thật là bi kịch đến nhà!

Người phụ nữ này thật là khó dây dưa, lỗ mãng giống như là một người điên vậy, cứ dây dưa với anh suốt một buổi sáng. Đến cuối cùng, đến thời gian cần phải đi làm rồi mà cũng không để ý, xem như bỏ qua.

Chẳng qua là trải qua lần thứ nhất này, cho dù Trần Tấn Nhiên vẫn còn đang ốm bệnh, cuối cùng vẫn bị Ương Ương trực xuất khỏi cửa. Hơn nữa người nào đó còn nói với anh rằng, anh cũng đừng có mơ tưởng lại bước chân vào trong nhà cô một bước nữa.

Nhưng mà Trần Tấn Nhiên cũng không phải là mẫu người như đèn đã cạn dầu⁽¹⁾, anh không thể đi vào trong nhà cô, nhưng cô lại không thể nói cấm anh không được đi vào trong quán của cô.

Cứ như vậy, xế chiều mỗi ngày, Trần Tấn Nhiên lại đi ô-tô đến vùng ngoại ô thành phố cách đến hơn trăm dặm. Anh ở trong quán của Ương Ương để uống một ly cà phê, sau đó ngồi đó khoảng nửa giờ, tiếp đó lái xe rời đi.

Bởi vì dáng dấp của Trần Tấn Nhiên khá anh tuấn và anh ra tay cũng hào phóng, mấy cô gái, chàng trai nhỏ ở trong quán tất cả đều mong đợi anh. Anh vừa đến, lập tức mọi người liền tranh nhau bung cà phê cho anh. Anh tiêu tiền cũng khá xa xỉ, nhưng lại không giống như một số những người khách khác, đưa cho bạn cầm mười mấy đồng tiền từ trong tay của mình, nhưng lại bắt bạn phải thuận thế khom người xuống. Phong thái của anh nhẹ nhàng, bộ dạng đối xử với mỗi người đều rất ôn hòa nhã nhặn, thật sự rất thu hút lòng người.

Ương Ương hết sức xem thường bộ dáng kia của Trần Tấn Nhiên. Đúng là chỉ có những người không có việc gì hay thuộc loại con nhà Nhị Thế Tổ⁽²⁾, mới có hành động và tác phong như vậy.

Xét thấy địa vị của anh trong lòng đám nhân viên của mình, đã vượt quá xa hơn cả cô, người thực sự mang danh là bà chủ của quán cà phê này. Cho nên, ngày hôm nay, khi Trần Tấn Nhiên theo lệ thường lại đến quán uống cà phê, Ương Ương liền phá lệ, sai mấy nhân viên phục vụ đi làm việc khác, tự mình bung cà phê đi đến trước chỗ ngồi của anh.

Trần Tấn Nhiên thấy cực kỳ cao hứng không cầm lòng được, nâng ly cà phê lên uống, vui sướng giống như một cậu bé.

Ương Ương vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, không thèm quan tâm đến lý lẽ bộ dạng của Trần Tấn Nhiên. Nhưng Trần Tấn Nhiên cũng không thèm để ý, chẳng qua anh cứ cầm ly cà phê lên, uống từng hớp từng hớp một, liên tiếp tán thưởng tay nghề pha cà phê của cô lại đã tiến bộ hơn!

Ương Ương tức giận đảo mắt một cái, liếc mắt lờm anh: “Trần Tấn Nhiên, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, người đứng đắn không nói những lời mập mờ, rốt cuộc anh muốn làm cái gì, đừng có che giấu tôi nữa, hiện tại anh đã có thể nói ra rồi đó!”

Trần Tấn Nhiên uống sạch một hớp cà phê cuối cùng, thở dài một hơi thật thoải mái, để cái ly xuống.

Con người đen bóng của anh nhìn chăm chú như dính chặt vào trên người Ương Ương. Hồi lâu, khi bầu không khí lạnh lẽo gần như sắp đông cứng thành

băng khối, thì rốt cục Trần Tấn Nhiên mới chậm rãi mở miệng, nói một câu: “Uơng Uơng, chúng ta phục hôn đi.”

Phụt...

Ngụm nước trà xanh trong miệng Uơng Uơng lập tức phun sạch ra ngoài. Cô luống cuống tay chân chỉnh trang lại bộ dạng chật vật của mình xong, đôi xinh đẹp ánh mắt mở trừng thật lớn nhìn lại anh: “Anh điên rồi!”

“Anh nói nghiêm túc đấy.”

“Tôi cũng đang nói rất nghiêm túc.”

“Anh thật sự nghiêm túc mà.”

“Tôi cũng vậy, thật sự rất nghiêm túc.”

Trần Tấn Nhiên đã bại hoàn toàn, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn lại cô vẻ điềm đạm đáng yêu: “Uơng Uơng, anh cũng vậy, hiện tại đã trưởng thành rồi, vấn đề cá nhân vẫn không thể nào giải quyết được, chuyện cũng không thể như vậy mãi được... Có câu nói rất đúng, có vợ cả phối hợp thì chuyện gì cũng sẽ được giải quyết trọn vẹn. Dù sao trước kia chúng ta cũng đã từng là vợ chồng, không bằng hiện tại, chúng ta hãy khôi phục lại thân phận như cũ thì tốt biết bao...”

“Anh đúng là có bệnh.” Uơng Uơng đặt mạnh cái ly lên trên bàn, nặng nề ném ra một câu: “Anh muốn kết hôn, chẳng phải là có ngàn vạn phụ nữ, người trước ngã xuống, người sau tiếp bước nhào lên đó sao! Anh còn tìm tôi để làm gì chứ? Tôi làm bà cô sống cuộc sống độc thân thế này, thấy cuộc sống thoải mái ung dung không biết bao nhiêu mà kể, còn ngu gì mà lại chui đầu trở lại vào trong phần mộ cuộc sống gia đình kia chứ?”

Uơng Uơng nói nhẹ nhàng, đáy lòng cô cũng đang nhớ tới hết thảy những gì ban đầu anh đã đối xử với cô, còn làm cô mất đi một đứa con nữa.

Một nỗi đau đớn khắc cốt ghi tâm như vậy, không phải dễ dàng gì mà có thể xóa bỏ nổi.

Huống chi chuyện tình cảm với Y Lan cũng đã để lại cho anh rất nhiều cảm xúc. Lúc ban đầu bọn họ chẳng phải đã yêu nhau đến chết đi sống lại, nhưng đến cuối cùng còn không phải lại vẫn chia tay, mỗi người đi một ngã đó sao?

Anh có thể thay đổi tình yêu vứt bỏ Y Lan, thì đến một ngày nào đó, chắc chắn anh cũng sẽ vứt bỏ cô như vậy thôi!

Huống chi, hiện tại trái tim của cô coi như là trở lại bình lặng như mặt nước chẳng xao. Tất cả tâm trí của cô cũng chỉ dồn vào ở trong quán cà phê này, tuyệt đối không rảnh để mà suy tính chuyện kết hôn.

Còn nữa, nếu như mà cô muốn kết hôn, thì đối tượng căn bản cũng sẽ không phải là anh.

Ngay cả ý nghĩ thôi, cô cũng chưa từng nghĩ qua.

Trần Tấn Nhiên nghe những lời nói đáp lại vừa phóng khoáng, vừa thô lỗ kia của cô, trong lòng tim không khỏi cảm thấy rộn lên từng hồi từng hồi không được tự nhiên. Chuyện này người ta thường nói thế nào nhỉ, trộm gà không được, lại còn bị mất năm gạo, lời nói này thật đúng với những người như anh!

“Uong Uong...” Trần Tấn Nhiên có chút lúng túng nhìn lại cô, lại ngấm nhìn quanh bốn phía: “Em có thể mau chóng ngồi xuống một chút trước được không? Em nhìn quanh một chút xem, mọi người ở đây đều đang nhìn hai chúng ta, còn tưởng rằng chúng ta đang gây gổ nữa đó...”

“Chúng ta vốn dĩ đang gây gổ mà, sợ cái gì!” Uong Uong tức giận mở miệng, nhưng thực sự cô cũng vẫn đang lo lắng ảnh hưởng đến hình tượng bà chủ của mình, bắt đắc dĩ ngồi xuống.

Thấy cô ngồi xuống, vẻ mặt của Trần Tấn Nhiên lập tức hớn hở, bắt đầu được voi đòi tiên, đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, lay động một hồi: “Uong Uong, cũng đã ba năm rồi, này chuyện gì thâm cừ đại hận cũng nên để cho nó tan đi thôi. Lại nói, hiện giờ ba ba cũng rất nhớ em, còn có thím Lý nữa, ngày nào mà thím ấy chẳng thâm gọi tên em đến mấy trăm lần?”

Uong Uong vừa nghe lời này lập tức liền đắc ý, gật gù vẻ đầy đắc ý, cái cằm nhỏ hận không thể giơ ngược lên bầu trời: “Điều này nói rõ mấy người chúng tôi có duyên tốt với nhau!”

Trần Tấn Nhiên quýnh.

“Uong Uong, em nhìn lại em một chút xem, em đã phải phiêu bạt ở bên ngoài chịu biết bao nhiêu khổ cực như vậy! Còn không bằng chúng ta phục hôn, em nghĩ muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không phải chịu áp lực gì hết, có được hay không?”

“Tôi lại cảm thấy người phụ nữ vẫn phải là tay làm hàm nhai thì cuộc sống mới tốt được. Ví dụ như thời gian trước đây, có người nào đó cũng chỉ vì tôi không biết một cái gì, lúc nào cũng mang bộ dạng tính khí của một đại tiểu thư như vậy, cho nên mới ghét tôi.”

Lời nói này đã làm cho sắc mặt của Trần Tấn Nhiên lúc đỏ lúc trắng. Anh ngượng ngùng cười hai tiếng: “Nhìn em nói kìa, chẳng phải khi đó anh vẫn còn trẻ tuổi non dạ, nên mới hồ đồ đó chứ...”

“Anh còn nhỏ tuổi, trẻ người non dạ hả?” Uong Uong vỗ bàn một cái nhảy dựng lên: “Anh đó, ba năm trước đây anh cũng đã sắp ba mươi tuổi rồi, hiện tại là một người đàn ông hơn ba mươi một chút, anh vẫn còn tự cho mình có ý nghĩ nói mình còn nhỏ tuổi hay sao? Anh đúng là đồ mặt dày, da mặt dày đến độ không thể nào phá vỡ chọc thủng nổi nữa rồi!”

Ghi chú:

1. Ý nói người gặp việc khó là chịu bó tay ngồi yên.
2. Nhị thể tổ là cụm từ thường dùng để chỉ bọn con cháu ngồi mát ăn bát vàng do những người cha người chú đi đánh đồng dẹp bắc, bình định thiên hạ mang lại. Ở đây ý của Ương Ương muốn nói việc Trần Tấn Nhiên đến quán uống cà phê giống như những người vô công rồi nghề, thừa tiền.